

derordnede skulle hilse og staa ret paa militærvis. Denne Dobbeltstilling har i flere Henseender været uheldig for Korpset. Da Toldtaten fik en Lønningslov, blev Grænsegendarmerne forbigaede, fordi man sagde, at det var et militært Korps, og da vi gennem Hærloven forbedrede Lønningerne for de militære Funktionærer, sagde man, at nu kunde de heller ikke komme med, for det var et civilt Korps, der stod under Finansministeriet. Som sagt, denne Dobbeltstilling har været ret uheldig for dem, idet de derved ere blevne skudte til Side og glemte. Men det er heldigt for Korpset, at man nu har tænkt paa det og foreslaaet at give det denne Lønningsforbedring. Men samtidig med, at det sker, tror jeg, det vilde være ret tidssvarende, om man foretog nogle Reformer vedrørende dette Korps, og jeg skulde gerne se, om man fuldstændig ophævede det som militært Korps og gjorde det til et civilt Korps. Jeg synes ikke, der er nogen Grund til at have et militært Korps til at gaa og patruillere paa Grænsen, ja, jeg tror endog, det i mange Maader er uheldigt. Jeg skulde derfor ogsaa gerne se, at det blev gjort til en fuldstændig civil Institution og henlagt under Toldvæsenet.

Det foreslaas jo gennem denne Lønningslov, at Antallet skal reduceres til 117 Mand, og senere kan det muligvis reduceres til 100. Herved spares der naturligvis en Del, men det er muligt, at man kunde gaa endnu længere ned. Der anvendes en meget betydelig Del af Korpset til Inspektion, vistnok ikke mindre end 13 Mand med 11 Heste. Jeg tror ikke, det er nødvendigt at have saa mange til at inspicere de vigilerende Gendarmer. Paa den tyske Side, hvor man ogsaa har et Korps ved Grænsen, bruger man ikke saa mange Folk til Inspektion. Der har man det ordnet mere praktisk. De vigilerende Gendarmer maa paa deres Tur skrive i Kontrolbøger, som ere fremlagte paa visse Steder, saaledes at det derigennem paases, om de have passeret de Strækninger, de skulle. Hvis man indførte noget lignende her, tror jeg, man kunde opnaa yderligere Besparelser. Nu siger den højtærede Minister i sine Motiver, at det vilde være inhumant at gaa længere ned end til 117 Mand straks. Jeg synes, at hvis man indrømmer, at 117 ere for mange — og det gør man, naar man siger, at man senere vil gaa ned til 100 —, saa maa man ogsaa sige, at de 17 ere overflødige Funktionærer, og der er ingen

Grund til at opretholde overflødige Funktionærer i et Korps. Jeg kan heller ikke se, at det vilde være inhumant at fjerne disse Folk fra Korpset. Man maatte naturligvis stille sig humant overfor dem og give dem en passende Erstatning, og der var vel intet i Vejen for, at disse Folk, som sikkert ere raske og flinke Folk, kunde anvendes til Statstjeneste andetsteds. Ved den Lønningslov, de fik i 1902, fik de vigilerende Gendarmer Lov til at gifte sig. De benyttede sig heraf og satte Bo, men det var vanskeligt for dem at finde Lejligheder der ovre ved Grænsen. Mange have selv maattet opføre Bygninger, smaa Ejendomme, som de nu hænge ved, og hvor de mange Gange sidde for en ret dyr Husleje. Derfor indrømmer jeg, at det kan naturligvis have sine Vanskeligheder at fjerne de overflødige, men Vanskelighederne ere dog ikke større, end at de godt kunde overvindes, naar man stillede sig humant overfor dem og søgte at give dem en passende Ansættelse andetsteds under Staten.

Ved den tyske Grænse findes der, som jeg sagde, et noget lignende Korps som vort, men det bestaar kun af 70 Mand, og jeg kan ikke indse, hvorfor det skulde være nødvendigt at have flere her. Men naturligvis, naar man nærer den Forfængelighed, at vi skulle have et militært Korps dernede, skal det være saa stort som muligt. Tyskerne mene nu ikke, det er nødvendigt for deres Vedkommende at have et saadant Militærkorps. Naar man havde et Korps, som kunde besørge Toldtjenesten dernede og udføre den nødvendige Polititjeneste, synes jeg, det var alt nok, og vi kunde saa gøre Korpset til et fuldstændig civilt Korps.

Der er enkelte Ting, som det tjenstgørende Mandskab dernede føler sig utilfreds med. Det er navnlig den Ordre, de have faaet til at skulle gaa med ladt Gevær, og at der yderligere til denne Ordre er føjet den Bestemmelse, at de ikke maa have Prop i Løbet af det ladte Gevær. Naar Gendarmen altid skal gaa med sit ladte Gevær i alt Slags Vejr, bliver Geværet selvfølgelig vaadt baade indvendig og udvendig, og naar han har Tjeneste 2—3 Gange i Løbet af Døgnet, og hver Gang han kommer hjem, skal rense sit Gevær og udtrække det, medgaar der ret betydelig Tid, og herigennem have de overordnede et udmærket Middel til at kunne komme en Gendarm, som de ikke synes om, til Livs. Hvis der findes en Rustplet indvendig eller udvendig paa hans